

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8583/2568

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.การรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 10,
พ.ร.บ.การรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 5

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อคดีขึ้นสู่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ตามที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ส่งคำร้องพร้อมถ้อยคำสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 1 และอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 และที่ 3 แล้ว ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ให้เหตุผลแห่งคำวินิจฉัยว่า คำร้องของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามบทบัญญัติแห่ง พ.ร.บ.การรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 5 ตามความเห็นของศาลชั้นต้น และพิพากษายืน ดังนี้ คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค 1 ดังกล่าวเป็นการวินิจฉัยในเนื้อหาแห่งคำร้องของจำเลยที่ 2 และที่ 3 แล้ว แม้ศาลอุทธรณ์ภาค 1 มีคำพิพากษายืน โดยไม่ได้พิพากษาให้ยกคำร้องของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ตาม พ.ร.บ.การรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 10 วรรคหนึ่ง ก็ตาม แต่เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 1 เห็นว่า คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่รับคำร้องของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ขอบแล้ว การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิจารณายืนตามคำสั่งศาลชั้นต้น จึงแปลความได้ว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ยกคำร้องของจำเลยที่ 2 และที่ 3 แล้ว ดังนี้ คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 1 ที่พิพากษายืนตามคำสั่งศาลชั้นต้นที่ให้ยกคำร้องของจำเลยที่ 2 และที่ 3 จึงถึงที่สุดตาม พ.ร.บ.การรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 10 วรรคสอง

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลฎีกามีคำพิพากษาถึงที่สุดว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 365 (1) (2) (3) ประกอบมาตรา 364 และมาตรา 83 จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 3 ปี และปรับ 6,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 มีกำหนดคนละ 3 ปี เพิ่มโทษจำคุกจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 เป็นจำคุกจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 คนละ 4 ปี ทางนำสืบของจำเลยทั้งสี่เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้จำเลยทั้งสี่คนละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 2 ปี และปรับ 4,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 คนละ 2 ปี 8 เดือน โทษจำคุกจำเลยที่ 1 ให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี โดยให้คุมความประพฤติของจำเลยที่ 1 มีกำหนด 1 ปี และให้ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 4 ครั้ง มีกำหนด 1 ปี ตามเงื่อนไขและเวลาที่พนักงานคุมประพฤติกำหนดให้ทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติกำหนดเป็นเวลา 12 ชั่วโมง กับห้ามจำเลยที่ 1 เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษทุกประเภท ห้ามคบค้าสมาคมกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษทุกประเภท ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นับโทษจำคุกจำเลยที่ 4 ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยที่ 4 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ย 194/2562 และ ย 242/2562 ของศาลชั้นต้น ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยที่ 2 และที่ 3 ยื่นคำร้องลงวันที่ 13 ธันวาคม 2565 ขอให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ทำนองเดียวกันว่า จำเลยที่ 2 และที่ 3 ต่อสู้คดีถึงสามศาลและแพคดี เพราะไม่ได้นำพยานหลักฐานที่จะเป็นประโยชน์และเป็นคุณแก่จำเลยที่ 2 และที่ 3 จึงมีเหตุความสงสัยหลายอย่างในแต่ละชั้นตอน จำเลยที่ 2 และที่ 3 จะได้นำพยานใหม่ทั้งหมดมาเสนอต่อ

ศาลเมื่อได้รับอนุญาตเพื่อไม่เป็นการเสียรูปคดีและคงความยุติธรรม ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องไม่ต้องด้วยพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 5 เห็นสมควรไม่รับคำร้อง ให้ส่งคำร้องพร้อมถ้อยคำสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 1 โดยเร็ว จำเลยที่ 2 และที่ 3 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน จำเลยที่ 2 และที่ 3 ฎีกา ศาลฎีกา วินิจฉัยว่า เห็นว่า แม้ศาลชั้นต้นจะมีได้ทำการไต่สวนคำร้องของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง ก็ตาม แต่ศาลชั้นต้นได้พิจารณาคำร้องของจำเลยที่ 2 และที่ 3 แล้ว เห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องไม่ต้องด้วยพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 5 และมีความเห็นไม่รับคำร้องพร้อมส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 1 ซึ่งการที่ศาลชั้นต้นจะไต่สวนหรือไม่เป็นอำนาจโดยทั่วไปของศาลชั้นต้นหากเห็นว่าคดีพอวินิจฉัยได้แล้ว โดยพิจารณาเพียงคำร้องของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ศาลชั้นต้นก็อาจไม่ไต่สวนได้ การดำเนินการในส่วนนี้ของศาลชั้นต้นจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว และเมื่อคดีขึ้นสู่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ตามที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ส่งคำร้องพร้อมถ้อยคำสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 1 และอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 และที่ 3 แล้ว ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ก็มีคำวินิจฉัยไปโดยมิได้มีคำสั่งให้ย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นทำการไต่สวนคำร้องของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ก่อนแต่อย่างใด โดยศาลอุทธรณ์ภาค 1 ให้เหตุผลแห่งคำวินิจฉัยไว้อย่างแจ้งชัดว่าคำร้องของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 5 ตามความเห็นของศาลชั้นต้น และพิพากษายืน ดังนี้ คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค 1 ดังกล่าวเป็นการวินิจฉัยในเนื้อหาแห่งคำร้องของจำเลยที่ 2 และที่ 3 แล้ว โดยฟังว่าคำร้องของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ที่จะให้รื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ได้ แม้ศาลอุทธรณ์ภาค 1 มีคำพิพากษายืน โดยไม่ได้พิพากษาให้ยกคำร้องของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ตามพระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ. 2526 มาตรา 10 วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า หากศาลอุทธรณ์เห็นว่า คำร้องนั้นไม่มีมูล ให้ศาลอุทธรณ์มีคำสั่งยกคำร้องนั้นก็ตาม แต่เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 1 เห็นว่าคำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่รับคำร้องของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ชอบแล้ว การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืนตามคำสั่งศาลชั้นต้น จึงแปลความได้ว่าศาลอุทธรณ์ภาค 1 ยกคำร้องของจำเลยที่ 2 และที่ 3 แล้ว ซึ่งมาตรา 10 วรรคสอง บัญญัติว่า คำสั่งของศาลอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งให้เป็นที่สุด ดังนี้ คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 1 ที่พิพากษายืนตามคำสั่งศาลชั้นต้นที่ไต่สวนคำร้องของจำเลยที่ 2 และที่ 3 จึงถึงที่สุดแล้ว จำเลยที่ 2 และที่ 3 ไม่มีสิทธิฎีกา การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาจำเลยที่ 2 และที่ 3 จึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิพากษายกฎีกาจำเลยที่ 2 และที่ 3

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · ธนาคม ลิ้มภักดี · ศรศักดิ์ กุลจิตติบวร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8583/2568>